

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΔΕΣΣΗΣ**

Ψαλλομένη τῇ 8ῃ Αύγούστου

Ποίημα τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης Ἰωήλ

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τὸν νέον Καλλίνικον πιστοί,
τῆς Ἐδέσσης Πρόεδρον,
καὶ Ἐκκλησίας τὸ σέμνωμα,
θερμῶς ὑμνήσωμεν·
οὗτος γὰρ ἐσχάτως,
ὥσπερ ἄλλος ἥλιος,
ἀνίσχεν ἐν Χριστοῦ στερεώματι,
καὶ πάντα ἠύγασε,
διδασκαῖς καὶ παραδείγμασι,
καὶ σημείοις,
ὡς ἔνσαρκος ἄγγελος.

Ἀγάλλεται, χαίρει καὶ σκιρτᾷ,
διὰ σὲ ἡ κώμη σου,
τὰ Σιταράλωνα Δέσποτα,
σεμνὲ Καλλίνικε,
ὅτι ὥσπερ δένδρον,
ἐξ αὐτῆς πολύκαρπον
ἐβλάστησας δυνάμει τοῦ Πνεύματος,
πολλὰ καρπώματα,
εὐσεβείας καὶ σεμνότητος,
διατρέφων,
πιστῶν τὰ πληρώματα.

Ἐπίσκοπος γέγονας Χριστοῦ,
έν Ἐδέσση πάντιμε,
διαποιμάνας ὡς ἔνθεος,
λαὸν φιλόθεον,
καὶ τὸν κληῖρον πάτερ,
τῷ σῶ παραδείγματι,
τοῖς λόγοις καὶ γραπταῖς ἐγκυκλίους σου,
διὸ τὴν μνήμην σου,
τὴν ἁγίαν ἑορτάζοντες,
ἔξαιτοῦμεν,
Καλλίνικε χάριν σου.

Τὸν τάφον σου καὶ τὰ σὰ ὀστέα,
ὡς πηγὴν αἰείροον,
τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος,
σεπτὲ Καλλίνικε,
ἔχομεν ἐν πόλει,
τῆς Ἐδέσσης ἅπαντες,
προστρέχοντες αὐτοῖς μετὰ πίστεως,
ἐν περιστάσεσι,
καὶ λαμβάνομεν τὰ πρόσφορα,
Ἱεράρχα,
ψυχαῖς καὶ τοῖς σώμασι.

Δόξα Πατρί. Ἦχος πλ. β'

Ἄγιε πάτερ,
τοῦ Χριστοῦ Καλλίνικε,
ἔχων ἀπλοῦν τὸ ἦθος,
ἀπονήρευτον τὴν γνώμην,
καὶ σύζυγος γενόμενος τῆς ταπεινώσεως,
τὸ ἐμπιστευθέν σοι ποιμνιον,
μετ' ἐπιστήμης καὶ θεαρέστως,
ἐκυβέρνησας·
ὄθεν πολλοὺς πρὸς τὰ κρείττω ἴθυνας,
οὐδὲν ἠγησάμενος,
κόπους καὶ μόχθους,
καὶ σαρκὸς τὴν ἀνάπαυσιν·
διὸ καὶ εἴληφας,
τῆς δικαιοσύνης τὸν στέφανον,
ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Δεσπότη,·
Ὅν καθικέτευε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄. Τῆς ἐορτῆς.

Τὸν γνόφον τὸν νομικόν,
ἢ φωτεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη,
ἐν ἧ Μωϋσῆς καὶ Ἥλιος γενόμενοι,
καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης ἀξιοθέντες, Θεῶ ἔλεγον·
Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν,
ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Ἀπόστιχα

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῶ.

ᾠφθης Ἀρχιθυτῶν,
ἀγίων ἢ προσθήκη,
Καλλίνικε παμμάκαρ,
σαφῶς καθοδηγήσας,
ὀλκάδα τὴν λαχοῦσάν σοι.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην,
καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Πρᾶος καὶ ταπεινός,
ἀλλὰ καὶ κῆρυξ θεῖος,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις,
κατηύγασας φωτί σου
τὴν ποιμνὴν σου Καλλίνικε.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Πόλις Ἐδεσσηνῶν,
ἐν τῇ Μακεδονίᾳ,
σεμνῶς πανηγυρίζει,
ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ,
τῆς μνήμης σου Καλλίνικε.

Δόξα.

Ἄναρχος ὁ Πατήρ,
Συνάναρχος ὁ Λόγος,
καὶ Σύνθρονον τὸ Πνεῦμα,
Τρισοφαῆς θεότης,
ὁ Ποιητὴς τοῦ σύμπαντος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ,
Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας,
τὸν ἐκ παρθένου Κόρης,
Θεὸν σεσαρκωμένον,
βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου
Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ

**Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε
ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια·**

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Ἐκ νηπίων ἠγάπησας,
ἀρχιθύτα Καλλίνικε,
τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν καὶ τὰ διδάγματα,
σύ γὰρ διδάσκαλον ἔσχηκας,
τὸν πάππον σου Ἅγιε,
ιερέα τὸν σεμνόν,
τῆς μητρός σου γεννήτορα,
Ἀθανάσιον·
διὸ ὦφθης ἐν χρόνοις τοῖς ὑστέροις,
παραδόσεως ὁ φύλαξ,
ὁ ἀκλινῆς καὶ ἀκέραιος.

Ἱεράρχα Καλλίνικε,
ὥσπερ ἄλλος ἀπόστολος,
θεοπνεύστοις λόγοις σου τὰ πληρώματα,
τῶν ὀρθοδόξων ἐδίδαξας,
τηρεῖν τὰ ἐντάλματα,
τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ,
καὶ παθῶν τὴν σκοτόμαιναν,
φεύγειν ἅπαντας.
Ἐξελέγης γὰρ πάτερ ἀρχιθύτης,
ἐν Ἐδέσση τοῦ κηρύξαι,
τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Ἐκ νεότητος γέγονας,
τῶν παιδίων διδάσκαλος,
καὶ βροτῶν ὠρίμων ἀλείπτῃς τέλειος,
ἐν τῇ πατρίδι σου Ἅγιε,
καὶ ὅτε τὸν τρίβωνα,
Ἐπισκόπου τὸν λαμπρόν,
ἐνεπιστεύθης Καλλίνικε,
οὕτως ἔπραξας,
μεγαλύνας τὸ ὄνομα Κυρίου,
βιοτῆ σου καὶ τοῖς λόγοις,
ἄχρι θανῆς σου μακάριε.

Τῆς Ἐδέσσης γέγενησαι,
 Ἀρχιθύτης θεόσοφος,
 τὸν λαὸν καὶ κληρὸν πάτερ Καλλίνικε,
 ἐπισκοπῆς τῆς λαχούσης σοι,
 ποιμάνας τοῖς λόγοις σου,
 καὶ ἀγία βιοτῆ,
 ἀποσπάσας τὸν ἔπαινον,
 καὶ ἐγκώμια,
 τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων,
 ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς ἐσχάτοις,
 τοῖς πονηροῖς ἀξιάγαστε.

Ἐν Ἐδέσσει τὸν τάφον σου,
 καὶ τὰ σὰ θεῖα λείψανα,
 ὡς πηγὴν ἰάσεων πάντες ἔχομεν,
 ἀσθενειῶν καὶ κακώσεων,
 ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
 καὶ αἰτίαν τῆς χαρᾶς,
 ἀθυμούντων Καλλίνικε,
 πάτερ Ἄγιε·
 διὸ πάντες ὑμνοῦμεν ἐγκαρδίως,
 τὴν ἐτήσιόν σου μνήμην,
 καὶ τὰ πολλά σου χαρίσματα.

Αἰτωλίας τὸ βλάστημα,
 καὶ Ἐδέσσης τὸ κόσμημα,
 τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος καὶ Ἐπίσκοπος,
 τῶν ὀρθοδόξων ὑπόδειγμα,
 πτωχείας ὁ σύζυγος,
 καὶ ἀγνείας ἐραστής,
 Θείου λόγου διδάσκαλος,
 τῆς ἀπλότητος,
 ἐν τοῖς τρόποις καὶ ἡθεσιν ὁ τύπος,
 καὶ κανὼν τῆς ἐγκρατείας,
 ὦφθης ἐσχάτως Καλλίνικε.

Δόξα Πατρὶ. Ἦχος πλ. β'.
 Σήμερον ὡς ἥλιος ἀνῆσθεν,
 ἡ νέα πανήγυρις,
 τοῦ θαυμαστοῦ Ἱεράρχου,

τῆς Ἐδέσσης Καλλινίκου.
 Οὗτος γὰρ ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις,
 ὡς ἄγγελος Κυρίου,
 τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ,
 ποιμενάρχης χρηματίσας,
 τύπος τῶν πιστῶν κάλλιστος ὤφθη,
 πρὸς ὃν πάντες ἐν ἀγαλλιάσει λέγομεν·
 χαίροις τῶν ἀρχαίων Πατέρων,
 ἰχνηλατήσας τὴν ὁδόν,
 καὶ σταθαρῶς ταύτην βαδίσας·
 χαίροις Αἰτωλίας τὸ βλάστημα,
 καὶ Σιταραλώνων τὸ ἄνθος·
 χαίροις Ἀρχιθύτα μακάριε,
 ὃ καθ' ἐκάστην ἡμέραν,
 ποτὲ μὲν λειτουργῶν,
 ποτὲ δὲ κηρύττων,
 ἐν λόγῳ καὶ βίῳ,
 καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸ ὄνομα,
 καταγγέλλων ἐνθέρμως,
 ὃν ἰκέτευε πάτερ ἀπαύστως,
 ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου,
 τῆς ἑορταζούσης,
 τὴν σὴν ἐπέτειον.

**Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.
Ἦχος ὁ αὐτός.**

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν,
 Χριστὲ ὁ Θεός,
 τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς,
 Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην,
 ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνελθών.
 Σοῦ δὲ Σωτῆρ μεταμορφουμένου,
 τὸ Θαβώριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο.
 Οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε,
 ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς,
 μὴ φέροντες ὄρᾶν, τὴν ἀθέατον μορφήν,
 Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ,
 οὐρανοὶ ἔφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν,
 ὀρῶντες ἐπὶ γῆς, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

**Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν,
τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.**

**Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα
(κεφ. 10,7)**

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητός, ὃς οἶδε σύνεσιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὧ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ. Καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν· ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

**Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 4,7)**

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 3,1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ,
ἢ τῆς Ἐδέσσης Μητρόπολις,
κατέχουσα ἐν κόλποις,
τὸν χαριτόβρυτον τάφον,
καὶ τὰ ὀστέα τοῦ Ἱεράρχου Καλλινίκου.
Οὗτος γὰρ Ἐπίσκοπος χρηματίσας Ἐδέσσης,
Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας,
ὡς θεοκῆρυξ διέδραμε,
πᾶσαν τὴν κληρωθεῖσαν αὐτῷ Ἐπαρχίαν,
κηρύττων ἐν ῥήμασι τὸ Εὐαγγέλιον,
καὶ διδάσκων σπουδαίως τὸν λαὸν τοῦτο,
τῇ ἀγίᾳ αὐτοῦ βιοτῇ,
καὶ ἀγιάζων ταύτην,
τῇ θείᾳ λατρείᾳ καὶ ταῖς ἐντεύξεσι·
διὸ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν,
πρέσβευε Ἀρχιερεῦ Κυρίου,
Χριστῷ τῷ Θεῷ,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ἐχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου μακάριε,
πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν μανικὴν ἀγάπην,

ἐβίωσας ὡς πένης,
 ἀλλὰ ὡς πολλοὺς πλουτίσας,
 τοῖς σοῖς χαρίσμασι.
 Ὡς γὰρ φιλόστοργος Ἀρχιθύτης,
 ὑπὸ τὰς πτέρυγάς σου συνήγαγες,
 κληρικοὺς εὐσεβεῖς,
 συνεργοὺς ἀξίους,
 τέκνα φιλόθεα,
 καὶ πιστῶν τὸ ἄθροισμα,
 ὑπὲρ ὧν ἱκετεύομεν ὕμνοις,
 μὴ παύσῃ φροντίζων ταῖς πρεσβείαις,
 σωθῆναι τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

Ἦχος γ'.

Κεκόσμησαι ἅγιε Πάτερ ἀρεταῖς σπανίαις,
 ἤγουν ἔσχες τὸ ἀνεπίφθονον,
 τὴν ἐλεημοσύνην,
 τὴν καθαρότητα ψυχῆς καὶ σώματος,
 τὴν ἀκρίβειαν λόγων καὶ πράξεων,
 τῆς προσευχῆς τὴν παρρησίαν,
 καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ.
 Ὅθεν οὐκ ἔδωκας νυσταγμὸν ἐν τοῖς κροτάφοις σου,
 καὶ ὕπνον τοῖς βλεφάροις σου,
 ἕως οὗ διῆλθες κηρύττων καὶ εὐεργετῶν,
 τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας κύκλω,
 τῆς σῆς Μητροπόλεως.
 Λειτουργῶν γὰρ πολλάκις,
 ὡς ἄγγελος Κυρίου,
 ὕψους τὰς χεῖράς σου ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου σου·
 ὃ μὴ παύσῃ καὶ τανῦν ἐποπτεύων,
 ἐκδιώκων ἐξ αὐτοῦ,
 τοῦ πονηροῦ τὰ μηχανήματα,
 καὶ κακοτρόπων ἀνθρώπων,
 τὰς ἐπινοίας καὶ ἐχθρότητα.

Ἦχος δ'.

Βαστάζων μεθ' ὑπομονῆς,
 τῆς σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν,
 ὑπόδειγμα γέγονας,
 πᾶσι τοῖς ὑγιέσι καὶ τοῖς κακῶς πάσχουσι.
 Βλέπων γὰρ τὴν βαρεῖαν νόσον,
 ὡς ψυχῆς καθαρτήριον,

καθ' ἡμέραν ἔδοξολόγεις τὸν Χριστόν,
καὶ ἱκετικῶς αὐτὸν παρεκάλεις,
λαβεῖν θάρσος ἐν ταῖς ὀδύναις,
διαύγειαν τοῦ νοός,
ἐλπίδα πρὸς τὴν μέλλουσαν πόλιν,
κατὰ τοῦ Ἀποστόλου τὸ λόγιον.
Ταῦτα ἔχοντες κατὰ νοῦν,
Ἀρχιερεῦ Καλλίνικε,
πάντα τὰ περιλειπόμενα τέκνα σου,
οὐ παύομεν λέγοντες·
δὸς ἡμῖν ἐκ τῶν σῶν χαρίτων,
καὶ γενοῦ ἡμῶν φύλαξ ἀκαταμάχητος.

Δόξα Πατρί. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἄγοντες περιχαρῶς,
τῆς σῆς ἑορτῆς τὴν ἐπέτειον,
ἅγιε Καλλίνικε,
ἐν ταπεινώσει παρακαλοῦμέν σε·
προστάτευσον τὴν φιλότιμον ἡμῶν πατρίδα,
ἐκ τῶν κακοβούλων ἀνθρώπων,
τῶν ὁμοεθνῶν καὶ ἀλλοφύλων.
Οὗτοι γὰρ ὡς μονιοὶ ἄγριοι ἐπέδραμον,
ἐπὶ τὸν λειμῶνα τῆς Ἑλλάδος,
μὴ φειδόμενοι οὐδενός.
Σὺ οὖν φιλόπατρις Πάτερ,
ταῖς σαῖς ἐνεργείαις,
τὰς συστροφὰς τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος,
ἀράχνης δίκην διάλυσον,
καὶ τὸν κοινὸν ἡμῶν Δεσπότην δυσώπησον,
ὑπὲρ τῆς εἰρήνης,
τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Νόμου καὶ Προφητῶν σε Χριστέ,
ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν,
ὀρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ,
Μωϋσῆς ὁ θεόπτης καὶ Ἡλίας ὁ ἔμπυρος ἀρματηλάτης,
καὶ ἄφλεκτος οὐρανοδρόμος,
ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου,
μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς,
τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα,
ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.**Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.**

Χαίροις Σιταραλώνων βλαστός,
 τῆς Αἰτωλίας ἐγκαλλώπισμα ἅγιον,
 Ἐδέσσης λαμπρὸς ποιμάνωρ,
 Ἀρχιερέων φωστήρ,
 καὶ τῆς Ἐκκλησίας νέος ἅγιος·
 ἐκ παίδων γὰρ ἔμαθες,
 τὰ ἱερὰ πάτερ γράμματα,
 καὶ ὅτε ἠνδρώθης,
 ἠμφιέσω Καλλίνικε,
 χαριτόβρυτον,
 ἀμπεχόνην καὶ ἄμφια·
 ὄθεν τὰ θεῖα λείψανα,
 καὶ κάραν σου ἔχοντες,
 ὡς θησαυρὸν θεοφόρε,
 τὰς δωρεὰς ἐκλαμβάνομεν.
 αἰνοῦντες συμφώνως,
 τὸν Χριστὸν τὸν παρασχόντα,
 σοὶ τὰ θαύμασια.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου πῦρ,
 τῆς ἀγαπήσεως Χριστοῦ ὦ Καλλίνικε,
 ὡς Πρόεδρος τῆς Ἐδέσσης,
 καὶ Ἀλμωπίας ὁμοῦ,
 καὶ τῆς Πέλλης πάσης ἱκανώτατος,
 ἐγένου τῷ βίῳ σου,
 καὶ τοῖς θείοις σου ῥήμασι,
 πιστῶν ἀνθρώπων,
 ὁ κανὼν καὶ τὸ πρότυπον,
 τῆς νεότητος,
 ὁ ἀλείπτῃς τῆς πίστεως,
 κλήρου πατὴρ φιλόστοργος,
 ἀνὴρ ἱερώτατος,
 αἰρετιζόντων διώκτης,
 τῆς εὐταξίας συνήγορος·
 Χριστὸν ἐκδυσώπει,
 ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι,
 τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Πέντε ἐκ τοῦ Δεσπότη λαβών,
 τὰ θεῖα τάλαντα εἰς δέκα ἐπηύξησας,
 Καλλίνικε τῷ ἀγῶνι,
 καὶ προσευχαῖς ταῖς πυκναῖς,
 ὡς Χριστοῦ διδάσκει,
 λόγος ἅγιος·
 τουτέστιν ἐπύκνωσας,
 τὸ κηρύττειν πανόλβιε,
 καὶ τὴν θυσίαν,
 τοῦ Σωτῆρος ὡς ἄγγελος,
 ἐν ταῖς πόλεσι,
 καὶ ταῖς κώμαις ἐτέλεσας,
 ἅμα δὲ καὶ ἀνέγραψας,
 φροντίδι σου πάντοτε,
 ἐν ἱερῷ καταλόγῳ,
 ἄνδρας σεμνοὺς ἀξιάγαστε,
 καὶ ὡς συνελόντι,
 εὐθαρσῶς εἰπεῖν ἐφάνης,
 ποιμὴν πανάριστος.

Δόξα Πατρί. Ἦχος πλ. δ'.

Ἅγιε Ἱεράρχα Καλλίνικε,
 ὄργανον ἐγένου τῆς θείας χάριτος,
 καὶ ἐν ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον.
 Ἐν ζωῇ γὰρ πολλοὺς ἐπέστρεψας εἰς Χριστόν,
 διὰ τῆς μετανοίας,
 καὶ μετὰ τὴν θανήν σου,
 ἀρωγὸς ἐφάνης,
 ἐνεργουμένοις καὶ ἀσθενέσι.
 Βαβαὶ τῆς σῆς προμηθείας σεμνέ!
 Τὰ σὰ θεῖα λείψανα,
 καὶ ἡ ἀγία κάρα,
 ὡς ποταμὸς ἀνεπίσχετος,
 χαρίζουσι τοῖς πιστοῖς,
 ψυχῆς τὴν ἴασιν,
 καὶ σωμάτων τὴν εὐρωστίαν·
 ὅθεν καὶ ἡμεῖς δεόμεθα καὶ ἀντιβολουῦμεν,
 φάνηθι καὶ ἡμῖν τοῖς ὑμνηταῖς σου,
 χορηγὸς ὑγιείας κατ' ἄμφω,
 καὶ πάντων τῶν πιστῶν,
 πρεσβευτὴς ἔτοιμος καὶ ἐγρήγορος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β΄.

Πέτρῳ καὶ Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ,
 τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε,
 σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ,
 τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς·
 ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου,
 ἀστράψαντα ὡς τὸ φῶς,
 καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον,
 καὶ μὴ φέροντες ὄρᾶν τὸ ἄστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως,
 εἰς γῆν κατέπιπτον,
 μηδὲ ἄτενίσαι ἰσχύοντες.
 Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυροῦσης ἄνωθεν·
 Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός,
 ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.**Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.**

Τῆς Ἐδέσσης ποιμένα,
 Ἀρχιθύτην πανεύφημον,
 καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης,
 τὸ λαμπρὸν σεμνολόγημα,
 Καλλίνικον τιμήσωμεν πιστοί,
 τοῦ κλήρου καὶ λαοῦ τὸν ποδηγόν,
 ὡς πρεσβεύοντα ἀπαύστως ὑπὲρ αὐτῶν,
 τῶν ἐκβοώντων πάντοτε.
 Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ,
 δόξα τῷ σὲ ἀναδείξαντι,
 δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς. Ἦχος βαρύς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός,
 δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου,
 καθὼς ἠδυναντο.
 Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς,
 τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον,
 πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
 φωτοδότα δόξα σοι.

Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐδέσσης τοῦ Χριστοῦ,
Ἱεράρχην τὸν θεῖον,
Καλλίνικον πιστοί,
ἀνυμνήσωμεν πάντες,
ἐσχάτως γὰρ ὡς ἄγγελος,
ἐπὶ γῆς οὗτος ἔζησε·
κατηχήσας γάρ,
τῇ βιοτῇ καὶ τοῖς λόγοις,
πάντα ἄνθρωπον,
τοῦ Ὁρθοδόξου ποιμνίου,
ὡς ἥλιος ἔλαμψε.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν,
τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ,
ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ,
τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς,
ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβῶρ μετεμορφώθης,
Ἡλίας καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι,
τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας,
οἱ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου,
τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν,
ὁ τότε τούτοις,
τὸ φῶς σου λάμψας,
φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Καλλίνικε ἅγιε,
τῶν Ἐδεσσαίων ποιμὴν,
τῆς Πέλλης τὸ καύχημα,
καὶ Ἀλμωπίας φωστήρ,
ἐσχάτως γεγένησαι·
ὄθεν ἐφανερώθη,

ποιμανσίας σου τύπος,
 τοῦ ἠθους καὶ ἀρετῶν σου,
 ἢ σεμνότης σου πάτερ·
 διὸ καὶ ἐξαιτούμεθα,
 τὴν ἄμαχον χάριν σου.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ,
 μετεμορφώθης Ἰησοῦ,
 καὶ νεφέλη φωτεινὴ,
 ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή,
 τοὺς Ἀποστόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυψεν·
 ὄθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον,
 μὴ φέροντες ὄρᾶν τὴν λαμπρότητα,
 τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου,
 ἄναρχε Σῶτερ Χριστέ ὁ Θεός,
 ὁ τότε τούτοις,
 τὸ φῶς σου λάμπσας,
 φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ παιδὸς ἡλικίας ἐκδιδασχθεῖς,
 τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν ζωὴν,
 ὑπὸ τῶν φυσάντων σε,
 Ἱεράρχα Καλλίνικε,
 θεόφρον ἀνεδείχθης,
 πιστῶν ὁ διδάσκαλος,
 τῆς εὐσεβείας κῆρυξ,
 σεμνὸς καὶ πυρίπνοος·
 ὄθεν μετὰ ταῦτα,
 ἐνεγράφη νομίμως,
 τῷ πίνακι ἁγίε,
 κληρικῶν Μητροπόλεως,
 Αἰτωλίας καὶ γέγονας,
 ἄξιος Θεοῦ Ἱερέυς,
 καὶ ἐν τέλει ὤφθης ὁ Ἐπίσκοπος,
 τῆς Ἐδέσσης θεόφρον,
 ἄνερ θεοπρόβλητε.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὁ ἀνελθὼν σὺν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει,
καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς ἀπαστράψας,
σὺν Μωϋσῆ Ἡλίας σοι παρίστανται·
Νόμος καὶ Προφῆται γὰρ ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν,
ὧ καὶ τὴν Υἱότητα τὴν φυσικὴν ὁ Γεννήτωρ,
ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν,
ὃν ἀνυμνοῦμεν σὺν σοὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.
Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τὸ ἐν τῷ Ὁρθρῷ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ἄγιε πάτερ,
τῆς Ἐδέσσης Ἐπίσκοπε,
πρὸς τὸν οὐρανὸν ὀλοκαρδίως ἐστήριξας,
τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα,
καὶ σεαυτὸν ἐβίαζες,
τηρῆσαι ἀκριβῶς,
τοῦ Θεοῦ τὰ ἐντάλματα.
Ταῦτα οὖν ὡς πατήρ,
ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ σου,
μετὰ παρρησίας ἐκήρυξας,
καὶ ὑπὲρ αὐτῆς,
τοὺς ἀγῶνας ἐποίησας,
ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει σου,
ὑπὲρ ἧς καὶ ἰκέτευε τὸν Χριστόν,
ἀπαλλαγῆναι ἐκ πάντων,
τῶν μηχανημάτων τοῦ ἀντικειμένου,
καὶ βυθίου δράκοντος.

**Εἶτα οἱ Κανόνες. Ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ ἐξῆς
Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς**

«Καλλίνικε πάτερ πάντας ἡμᾶς βοήθησον. Ἰωήλ»

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην φαραῶ.

Κυρίως πάτερ τοῦ Χριστοῦ Καλλίνικε,
ἐμὴν διάνοιαν,
καὶ τὴν χεῖρα ἅμα,
κινήσασθαι προσεύχομαι,
ἐν ταπεινώσει Ἅγιε,
ὅπως μέλψω τὸν βίον,
τὰς ἀρετάς σου καὶ θαύματα,
ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις πανόλβιε.

Ἀπὸ παιδὸς τὸν Ἰησοῦν ἠγάπησας,
τὸν ποιητὴν τοῦ παντός,
τὸν τοκέα ἔχων,
τῆς μητρός σου ἄριστον,
ἀλείπτην καὶ διδάσκαλον,
Ἄθανάσιον ὄντως,
πνευματοφόρον πρεσβύτερον,
ἐν Σιταραλώνοις Καλλίνικε.

Λελαμπρυσμένος ἀρεταῖς Καλλίνικε,
ὑπὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
τὴν ἰσχύν σου πᾶσαν,
ἅμα καὶ διάνοιαν,
ἐστήριξας πρὸς Κύριον,
καταλείψας ἠδέα,
καὶ τὰ φθειρόμενα ἅπαντα,
ὅσα ὁ Σωτὴρ διεκήρυξε.

Θεοτοκίον.

Λύπην τῆς Εὐίας Θεοτόκε ἔλυσας,
τῇ σῇ λοχεΐα ἀγνή,
καὶ χαρὰν τοῖς πᾶσι,
τοῖς βροτοῖς ἐδώρησας,
καὶ ὠφθης παραμύθιον,
οἰκουμένης ἀπάσης,
καταπατήσας τὸν τύραννον,
τὸν ἀρχαῖον ὄφιν δυνάμει σου.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ παρὼν τοῦ Ἱεράρχου.**ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.**

Ἰχνιλατῶν τὴν σὴν ψυχὴν,
καὶ τὴν καρδίαν ὁμοίως,
ἀνεσπάσω τῶν παθῶν τὰς αἰτίαις,
καὶ ἐδέξω τὴν σποράν,
Καλλίνικε πανάριστε,
Χριστοῦ τοῦ σοῦ Δεσπότη, τῶν ἀρετῶν ἐν τῷ βίῳ σου.

Νυχθημερὸν ὡς ἀληθῶς,
Ἀρχιερεὺς τὴν σὴν ποιμνὴν,
ἐκ παγίδων τοῦ βελίαρ ἐρρύσω,
κατασπῶν ἐπιτυχῶς,
τοὺς πλόκους τούτου ἁγίε,
ποικίλας ἐπιθέσεις,
καὶ πονηρὰ ἐννοήματα.

Ἱεραρχίας τοῦ Χριστοῦ,
ἐν εἰκοστῷ τῷ αἰῶνι,
ἀνεδείχθης ὁ ἀδάμας παμμάκαρ,
καὶ ἐγένου τοῖς πιστοῖς,
κανὼν καὶ τύπος ἄριστος,
ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις,
ποιμὴν Ἐδέσεως Καλλίνικε.

Κλυδωνιζόμενον λαόν,
τῶν ὀρθοδόξων Παρθένε,
ἐκ τοῦ σαλοῦ τῶν συμπτώσεων ῥῦσαι,
ταῖς εὐχαῖς σου πρὸς Χριστόν,
καὶ τάχει ἀπομάκρυνον,
τὰς τρικυμίας καὶ ζάλην,
ἐκ τῶν ὑμνούντων σε Πάναγνε.

Κάθισμα. ᾠδὴ δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀνίσχες ὡς ἥλιος,
ἐν τῇ Ἐδέσει σεμνέ,
ἐσχάτως Καλλίνικε,
Ἱεραρχῶν ἡ κρηπίς.
αὐγάζων τὴν ποιμνὴν σου·
ὄθεν ἐν εὐφροσύνῃ,

τὴν σὴν μνήμην τελοῦντες,
 μέλομεν τοῦ σοῦ βίου,
 τὰ θαυμάσια πάτερ,
 τοὺς λόγους τοὺς θεαρέστους,
 καὶ πάντα τὰ ἔργα σου.

Δόξα. Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ,
 μετεμορφώθης ὁ Θεός,
 ἀναμέσον Ἡλιοῦ,
 καὶ Μωϋσέως τῶν σοφῶν,
 σὺν Ἰακώβῳ καὶ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ,
 ὁ Πέτρος δὲ συνῶν,
 ταῦτά σοι ἔλεγε·
 Καλόν ᾧδέ ἐστι,
 ποιῆσαι τρεῖς σκηνάς,
 μίαν Μωσεῖ,
 καὶ μίαν Ἡλίᾳ,
 καὶ μίαν σοὶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ,
 ὁ τότε τούτοις,
 τὸ φῶς σου λάμψας,
 φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ παρὼν τοῦ Ἱεράρχου.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Εὐθύς ἀπλοῦς,
 καὶ ταπεινὸς ἐχρημάτισας,
 καὶ ἐλέους,
 ἅγιε Καλλίνικε,
 μεστὸς ἐφάνης πρὸς τοὺς πτωχοὺς,
 σκορπίσας τοῖς πᾶσι,
 τοῖς ἐνδεέσι τὰ δέοντα,
 σὺ γὰρ ὁ ὄντως πένης,
 καθὰ φθέγγεται Παῦλος,
 τῶν πενήτων πολλοὺς εὐηργέτησας.

Πατὴρ σεμνός,
 τῶν κληρικῶν ἀναδέδειξαι,
 κατηχήσας,
 ὄντως ἐν συνάξεσι,
 τὸν φόβον ἔχειν πρὸς τὸν Θεόν,
 τηρεῖν δὲ τὰς θείας,

ἐπιταγὰς καὶ ἐντάλματα,
καὶ μὴ διδόναι Πάτερ,
ἀφορμὴν καὶ αἰτίας,
διὰ σκάνδαλα πάτερ Καλλίνκε.

Ἀπὸ μικρῆς,
τῆς ἡλικίας Καλλίνκε,
ἕως τέλους,
τὸν Χριστὸν ἠγάπησας,
ἀπέσχου πάντων δὲ τῶν κακῶν,
παθῶν τῶν ματαίων,
καὶ ἡδονῶν τῇ ἀσκήσει σου,
καὶ ὥφθης ἐν Ἐδέσσει,
ὁ ποιμὴν τῶν ποιμένων,
καὶ διδάσκαλος Πάτερ γλυκύτατος.

Θεοτοκίον.

Τὰς προσευχάς,
καὶ τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου,
μὴ παρίδης,
Μῆτερ ἀειπάρθενε,
καὶ ῥῦσαι πάντας τοὺς ἐπὶ σοί,
θεμένους ἐλπίδα,
ἐκ τῶν κινδύνων καὶ θλίψεων,
καὶ τοῖς ἐν ἀπογνώσει,
βακτηρίαν παράσχου,
καὶ ἐκ λάκκου τῆς λύπης ἀνάγαγε.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ παρὼν τοῦ Ἱεράρχου.

ᾠδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἐπαξίως θεόφρον,
τῆς Ἐδέσσης τὸν θρόνον ὄντως κατέλαβες,
καὶ τοῦ Ἐπισκόπου,
ἐνεδύθης στολὴν τὴν ὑπέρλαμπρον·
ὄθεν ἐπλουτίσθης,
ταῖς χορηγίαις Παρακλήτου,
Ἱεράρχα Κυρίου Καλλίνκε.

Ῥυπαρίας τοῦ βίου,
καὶ τὰ πάθη πάντα,
σφοδρῶς ἐπολέμησας,
καὶ ἐθελουσίως,

βιαστής ἀνεδείχθης τῆς φύσεως,
 προσευχαῖς νηστείαις,
 τῇ ἐκουσίᾳ σου πτωχείᾳ,
 καὶ ἀσκήσει συντόνῳ Καλλίνικε.

Πονηροῦ τὰς ἐνέδρας,
 καὶ συκοφαντίας,
 καὶ τὰ μηχανήματα,
 κακοτρόπων Πάτερ,
 ὑπομείνας γενναίως Καλλίνικε,
 πάντας συγχωρήσας,
 καὶ εὐλογῶν τοὺς καταλάλους,
 ὡς ἀρμόζει ποιμένι θεόφρονι.

Θεοτοκίον.

Ἀόκνως τὴν σὴν κλῆσιν,
 Μῆτερ Θεοτόκε,
 νῦν ἐπικέκλημαι,
 ὅπως φιλαυτίας,
 τὸ δυσίατον πάθος ἰάσωμαι,
 καὶ ἐν ταπεινώσει,
 ὑμνολογῶ ψυχῇ καὶ γλώσσει,
 τὸν φιλάνθρωπον τόκον σου Ἄχραντε.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ παρὼν τοῦ Ἱεράρχου. Ὁδὴ στ΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Νομίμως ἀγωνισθεῖς,
 τὴν σὴν λαχοῦσαν ἐφύλαξας,
 θεόφρον ἐπισκοπήν,
 ἐκ λύκων καὶ γέγονας,
 ποιμένων τὸ πρότυπον,
 καὶ πιστῶν ὁ τύπος,
 Ἱεράρχα ἀξιάγαστε.

Τὸν βίον τῶν μοναστῶν,
 ἐνθέρμως Πάτερ ἐπήνεσας,
 πολλάκις ἐπισκεφθεῖς,
 τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος,
 καὶ ὠφθης διδάσκαλος,
 μονοτρόπων θεῖος,
 θεοστήρικτε Καλλίνικε.

Ἀγίων τὰς ἑορτάς,
 ἐσχάτως μάκαρ συνέστησας,
 τῆς Βάσσης καὶ τῆς Χρυσῆς,
 μαρτύρων τῆς πίστεως·
 διὸ καὶ ἰκέτευε,
 σὺν αὐταῖς τὸν Κτίστην,
 ὑπὲρ πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Σὺ Μῆτερ τῶν γηγενῶν,
 ἢ σκέπη ὄντως γεγένησαι,
 γεννήσασα τὸν Χριστόν,
 δυνάμει τοῦ Πνεύματος,
 καὶ ὥφθης Πανάμωμε,
 οἰκουμένης πάσης,
 εὐεργέτις καὶ ἡ σώτειρα.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τὸν μιμητὴν τοῦ Σωτῆρος Καλλίνικον,
 καὶ τῆς Ἐδέσσης ποιμένα τὸν ἄριστον,
 καὶ Ἐκκλησίας ἀπάσης τὸ σέμνωμα,
 ὑμνολογήσωμεν πάντες φιλάγιοι,
 ἡμῶν γὰρ ἐδείχθη τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος.

Σιταραλῶνων βλαστὸν τὸν πολύκαρπον,
 τῶν Ἀκαρνάνων φοίνικα ὑψίκομον,
 καὶ τῆς Ἐδέσσης Ἐπίσκοπον ἅγιον,
 ὕμνοις σεμνοῖς καταστέψωμεν σήμερον,
 ἄγοντες αὐτοῦ τὴν κατ' ἔτος ἐπέτειον.
 Οὗτος γὰρ ἐκ παίδων κατηχηθεὶς τὰ θεῖα,
 καὶ ἀγαπήσας θερμῶς τὸν Χριστόν,
 ἐν τῷ ἱερῷ καταλόγῳ τῶν κληρικῶν,
 ἐνεγράφη γενόμενος Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης,
 καὶ ὡς ἀλείπτῃς λαμπρός,
 πολλοὺς πρὸς τὴν σωτήριον τρίβον κατηύθυνε·
 διὸ καὶ γέγονε τύπος ποιμένος ἀρίστου,
 καὶ ἐν χαρᾷ τοῦτον ἐγκωμιάζομεν,
 ἡμῶν γὰρ ἐδείχθη τὸ στερέωμα.

Συναξάριον.

Τῇ ὀγδῶν τοῦ αὐτοῦ μηνός,
μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν,
Καλλινίκου Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Στίχοι

Τὸν Καλλίνικον τιμῶμεν τῆς Ἐδέσσης,
Ἐπίσκοπον ἅγιον πνευματοφόρον.

Οὗτος ὁ θεοφιλὴς Ἐπίσκοπος ἐγενήθη ἐν Σιταραλώνοις Θέρμου Αἰτωλίας τῇ 26ῃ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἑνακοσιοστοῦ δεκάτου ἐνάτου ἔτους (1919) ὑπὸ εὐσεβῶν γονέων. Ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐκατηχήθη εὐσεβῶς καὶ ὁσίως. Εἰσελθὼν ἐν τῷ ἱερῷ κλήρῳ διέπρεψεν ὡς λειτουργὸς καὶ ἱεροκῆρυξ. Ἐν ἔτει χιλιοστῶ ἑνακοσιοστῶ ἐξηκοστῶ καὶ ἐβδόμῳ (1967) ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἐδέσσης καὶ Πέλλης. Παρέμεινε ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ ἕως τοῦ χιλιοστοῦ ἑνακοσιοστοῦ ὀγδοῦ καὶ τετάρτου ἔτους (1984) καταλιπὼν ἄριστον παράδειγμα τοῖς πᾶσι. Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ ὀγδῶν Αὐγούστου.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ παρὼν τοῦ Ἱεράρχου.**Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.**

Βιάσας τὴν φύσιν σου,
ἐθελουσίῳις θεόφρον καμάτοις σου,
καὶ τοῖς πᾶσιν ἐδείχθης,
ποιμὴν ψυχῶν καὶ διδάσκαλος ἄριστος,
Ἀρχιερεῦ τοῦ Κυρίου Καλλίνικε,
Ἐδεσσηνῶν ὁ φωστήρ,
καὶ τῆς Ἑλλάδος φρουρός.

Ὁ βίος σου ἔνθεος,
ἀσκητικὸς παμμάκαρ καὶ ἅγιος,
τῶν ἐσχάτων τῶν χρόνων,
ἐφανερῶθη ἡμῖν τοῖς συνοῦσί σοι·
διὸ ὑμνοῦμεν ψυχῆς σου τὸ ἔκλαμπρον,
ὑπομονὴν τὴν πολλήν,
καὶ τὴν πτωχείαν τὴν σὴν.

Ἡδέως Καλλίνικε,
τὴν ἱερὰν ἐτέλεις ὡς ἄσαρκος,

τοῦ Χριστοῦ λειτουργίαν,
 τὰς δύο χεῖρας ὑψῶν καὶ δεόμενος,
 ὑπὲρ ἀπάντων ἀνθρώπων τῆς ποιμένης σου,
 ὡς Ἱεράρχης σεμνός,
 καὶ τῶν προβάτων ποιμήν.

Θεοτοκίον.

Θρασύτητα ἔκοψας,
 τοῦ ἀρχεκάκου βελίαρ δυνάμει σου,
 καὶ αὐτοῦ Θεοτόκε,
 τὰς μηχανὰς καὶ κακὰ ἐνεργήματα,
 τῆ μητρικῆ σου πρεσβείᾳ διέλυσας,
 καὶ ἠλευθέρωσας ἡμᾶς,
 ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ σατάν.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ παρῶν τοῦ Ἱεράρχου. Ὁδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἡ σὴ καρδία γέγονε,
 οἰκητήριον ἅγιον,
 Παρακλήτου θείου,
 καὶ πολλὰ χαρίσματα,
 βλυστάνουσα ἅπαντα,
 τῶν εὐσεβῶν πληρώματα,
 ἔθρεψε σεμνέ·
 διὸ Καλλίνικε πάτερ,
 ἐκ βάθους τῆς καρδίας,
 ἡμεῖς ἀκαταπαύστως,
 Χριστὸν ὑπερυψοῦμεν,
 εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σύναξιν πολυθαύμαστε,
 ἱερέων Καλλίνικε,
 τακτικῶς ἐποίεις,
 διδαχαῖς καὶ ῥήμασι,
 αὐτοῖς τὰ ἐντάλματα,
 τὰ σωστικὰ καὶ ἅγια,
 ὡς Ἀρχιερεύς,
 τῆς Ἐκκλησίας διδάσκων,
 καὶ ἔψαλλες σὺν τούτοις,
 Ἱερεῖς εὐλογεῖτε,
 λαὸς ὑπερυψοῦτε,
 εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ λύσας θεία χάριτι,
 ἐκ δεσμῶν πολεμήτορος,
 τὸν ἐν Ἀγρινίῳ,
 νέον πάτερ ἔνθεε,
 ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε,
 ἐξ ἐπηρείας λύτρωσαι,
 τῇ σῇ ἀρωγῇ,
 τοῦ ἀρχεκάκου βελίαρ,
 πολλὴν γὰρ ἔσχες πάτερ,
 ἐν οὐρανῷ πρεσβείαν,
 καὶ θείαν παρρησίαν,
 Καλλίνικε θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Νέον Ἀδὰμ ἐκύησας,
 ἐν γαστρὶ σου Πανάμωμε,
 καὶ ἐγένου πᾶσι,
 σωτηρίας πρόξενος·
 διὸ ἱκετεύομεν,
 μὴ παύση ταῖς πρεσβείαις σου,
 τὸν σὸν Υἱόν,
 ἐκδυσωποῦσα ἀπαύστως,
 ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων,
 καὶ ἀνυμνούντων Μῆτερ,
 Χριστὸν τὸν ζωοδότην,
 εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ παρῶν τοῦ Ἱεράρχου.

Ὁδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἴδου Ἐδέσσης πάντες οἱ εὐσεβεῖς,
 ζωηρὰν τὴν σὴν μνήμην κατέχοντες,
 ἐν ἑαυτοῖς,
 τὴν ἐπέτειόν σου σεμνοπρεπῶς,
 τιμῶσι θεοφόρε,
 καὶ τὸν θεῖον τάφον σου εὐλαβῶς,
 ἀσπάζονται βοῶντες,
 Καλλίνικε μὴ παύση,
 ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων πάντοτε.

Ὡς ἄγγελος ἐφάνης ἐπὶ τῆς γῆς,
 ὑπομένων γενναίως τὸ νόσημα,

τὸ ἐπαχθές,
 ἐν τῇ κεφαλῇ σου τῇ ἱερᾷ,
 Καλλίνικε θεόφρον,
 καὶ γέγονας πρότυπον τοῖς πολλοῖς,
 διδάξας ὑπομένειν,
 τὰ λυπηρὰ τοῦ βίου,
 μετὰ χαρᾶς καὶ καρτερότητος.

Ἡ Ἔδεσσα καὶ Πέλλα καὶ Γιαννιτσά,
 καὶ ὁμοῦ Ἄλμωπία ἀγάλλονται,
 ἐπὶ τῇ σῇ,
 ἐορτῇ τῇ θείᾳ καὶ ἱερᾷ,
 Καλλίνικε ποιμάντωρ,
 Ἀρχιθύτα ἅγιε τοῦ Χριστοῦ,
 καὶ σὲ ὑμνολογοῦσι,
 γεραίροντες τὸν βίον,
 τὰς ἀρετάς σου καὶ τὰ θαύματα.

Θεοτοκίον.

Λυτρῶσαί με κινδύνων βιωτικῶν,
 καὶ παθῶν ψυχοφθόρων ἐφίεμαι,
 ταῖς σαῖς λιταῖς,
 Παναγία Δέσποινα Μαριάμ,
 ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα μου,
 ἐθέμην ὁ τάλας καὶ δυστυχῆς,
 πολλὴν γὰρ παρῶρησίαν,
 πρὸς τὸν Υἱόν σου ἔχεις,
 Παρθένε πάντων καταφύγιον.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐπίσκοπον Καλλίνικον,
 Ἐδέσσης πάσης κλείσμα,
 τῆς Αἰτωλίας τὸν γόνον,
 Σιταραλῶνων τὸ τέκνον,
 τὸν ἐν ἐσχάτοις ἔτεσι,
 τῇ βιοτῇ καὶ λόγοις τε,
 λαὸν ποδηγετήσαντα,
 πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου,
 τὴν ὀδηγοῦσαν πρὸς κρείττω.

Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε,
 φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου,
 ἐν τῷ φανέντι φωτί σου,
 σήμερον ἐν Θαβωρίῳ,
 φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα,
 φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα,
 φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν.

**Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστῶμεν στίχους δ'
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.****Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν ἅγιοι.**

Τί σέ καταστέψωμεν ἅγιε,
 μελωδοῦντες εὐφροσύνως,
 χαρισμάτων σου πληθύν,
 καθαρότητα σαρκός,
 ὡς καὶ ψυχὴν σου τὴν ἀγνήν,
 ὀσίαν,
 βιοτὴν σου καὶ τὸ ἦθος σου,
 τὸ ἔχον,
 ταπεινώσεως τὸ τύπωμα,
 καὶ διακρίσεως ἔνδοξε,
 πνευματοφόρε Καλλίνικε,
 ἰκέτευε,
 τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πάτερ Ἱεράρχα Καλλίνικε,
 ἐγεώργησας καλῶς,
 Ἐπισκοπὴν σου τὴν λαμπράν,
 καὶ ἐκήρυξας θερμῶς,
 τὰς σωτηρίους ἐντολάς,
 ὡς κῆρυξ,
 τοῦ Χριστοῦ πνευματοκίνητος,
 καὶ ὄντως,
 τὸν καρπὸν ἐδρέψω πλούσιον,
 ὡς λέγει τὸ θεῖον λόγιον,
 εἰς ἑκατὸν γὰρ τοὺς πόνους σου,
 Πανεύφημε,
 ἀληθῶς ἐκαρποφόρησας.

Πάτερ Ἀρχιθύτα Καλλίνικε,
 ἀμπεχόνην ἱεράν,
 περιεβλήθης τοῦ Χριστοῦ,
 λειτουργῶν ἀνελλιπῶς,
 ἱεουργίαν τὴν φρικτὴν,
 καὶ ὤφθης,
 ὡσεὶ ἄγγελος ἐπίγειος,
 τὰς χεῖρας,
 ἀνυψῶν ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου·
 διὸ λιταῖς καθικέτευε,
 ὑπὲρ αὐτῆς πρὸς τὸν Κύριον,
 Πανάριστε,
 Ἱεράρχα ἀξιάγαστε.

Πάτερ Ποιμενάρχα Καλλίνικε,
 ταπεινὸς καὶ ἀσκητής,
 φιλανθρωπίας ἐραστής,
 διακρίσεως ἀνὴρ,
 τῶν ἱερέων ποδηγός,
 ὁ κῆρυξ,
 ἐνταλμάτων τοῦ Παντάνακτος,
 ἀγάπης,
 τὸ δοχεῖον τὸ ἀκένωτον,
 Ἐδέσσης θεῖος διδάσκαλος,
 ἱεουργὸς ἐννομώτατος,
 καὶ χάριτος,
 ἀνεδείχθης ὑποχείριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἄγιε Πάτερ,
 οὐκ ἔδωκας τοῖς βλεφάροις σου ὕπνον,
 καὶ τοῖς κροτάφοις σου νυσταγμόν,
 κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον,
 ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κώμαις,
 τῆς λαχούσης σοι Ἐπαρχίας.
 Σὺ γὰρ μιμούμενος τὸν Δεσπότην,
 κύκλω περιήρχεςο,
 πάσας τὰς ἐνορίας τῆς Ἐπισκοπῆς σου,
 ἱεουργῶν ἐν αὐταῖς,
 ἐξαγγέλλων τὸν θεῖον λόγον τοῖς πιστοῖς,
 καὶ ἐνισχύων ποικίλως,
 τὰ λογικά σου πρόβατα,

ἄ μὴ ἐλλείπης,
ταῖς προσευχαῖς σου καὶ πρεσβείαις,
πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν,
ἐπιστηρίζων,
ὡς ποιμενάρχης ἀνύστακτος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου,
καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ,
δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός,
φωτὶ προσλάβωμεν φῶς,
καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι,
Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν

Τὰ τυπικά, Οἱ Μακαρισμοί. Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ ἁγίου ἡ γ' καὶ ἡ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 13ης Νοεμβρίου (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου).

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Αἰτωλίας θεῖος βλαστός,
καὶ ὁ Ἀρχιθύτης,
τῆς Ἐδέσσης ὁ θαυμαστός,
χαίροις Ἐκκλησίας,
ἀγλάϊσμα καὶ δόξα,
Καλλίνικε ποιμένων,
τὸ ἀκροθίνιον.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ¹

Κανών τῆς Θεοτόκου, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·

«Παρθένε Μῆτερ λιταῖς σου σῶσόν με. Ἰωήλ»

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Πανάχραντε Μῆτερ χάριν τὴν σὴν,
ἀφθόνως παράσχου,
τῷ σῷ δούλῳ τῷ ταπεινῷ,
έμοῖς έγκωμίοις ἀρετάς σου,
σεμνοπρεπῶς ἀνυμνήσαι Θεόνυμφε.

Ἀσπόρως κυήσασα τὸν Χριστόν,
έδείχθης Παρθένε,
εύεργέτις τῶν γηγενῶν,
καὶ σώτειρα ἅμα τε καὶ ρῦστις,
καὶ προστασία καὶ στήριγμα ἄσειστον.

Ῥοαῖς τῆς σῆς χάριτος Μαριάμ,
ψυχῶν τὰς ἀρούρας,
ξηρανθείσας ζωογονεῖς,
ὡς βρύσις γὰρ ὄντως χαρισμάτων,
τοῖς σὲ τιμῶσι παρέχεις τὰ πρόσφορα.

Θεοῦ οἰκητήριον τὸ σεπτόν,
ὑπὲρ φύσιν ὠφθης,

¹ Ὁ παρῶν Κανῶν τῆς Θεοτόκου τοποθετήθηκε στὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας ὡς παράρτημα καὶ μπορεῖ νὰ ψάλλεται στὸν Ὅρθρο, ὅποτε τελεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἱεράρχου σὲ ἄλλη χρονικὴ περίοδο τοῦ ἔτους.

σωματώσασα θαυμαστῶς,
Συνάναρχον Λόγον Θεοτόκε,
Πατρός ἀνάρχου Υἱὸν τὸν ἀχώρητον.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος

Ἐπαξίως κατέχεις,
μετὰ Θεὸν Δέσποινα,
τὴν δευτέραν τάξιν ὡς μήτηρ,
τοῦ σὲ ποιήσαντος·
ὃν καθικέτευε,
ταῖς σαῖς ἀγίαις πρεσβείαις,
ὅπως πάντες τύχωμεν,
ἀπολύτρωσεως.

Νηχομένους ἐν πόντῳ,
τῶν πολλαπλῶν θλίψεων,
ἔκτεινον τὴν θείαν σου χεῖρα,
καὶ σῶσον ἅπαντας,
τὸν σάλον παύουσα,
τῶν ψυχικῶν ἀμαρτάδων,
σὺ γὰρ Μῆτερ κέκτησαι,
ἰσχὺν τὴν ἄμαχον.

Εὐεργέτις μεγίστη,
τῶν γηγενῶν γέγονας,
ὡς ἀποκυήσασα Μῆτερ,
Χριστὸν τὸν Κύριον,
καὶ οὕτω πέπαυται,

τῶν προπατόρων τὸ ἄγος,
ἢ ἀρὰ καὶ δάκρυα,
καὶ πᾶσα στένωσις.

Μανικῶς ἀγαπήσας,
ὁ ποιητῆς Κύριος,
ἄνθρωπον τὸ ἔλλογον ζῶον,
καὶ τιμιώτατον,
ἐκ σοῦ γεγένηται,
τῆς Θεοτόκου Μαρίας,
προσλαβὼν τὸ φύραμα,
βροτῶν ὁ εὐσπλαγχνος.

Ῥοδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἡμῖν πᾶσι τοῖς δούλοις σου,
καὶ σὲ ἀνυμνοῦσι Παρθένε Ἄχραντε,
οὐρανόθεν δίδου πάντοτε,
λύσιν ἀδοκήτων περιστάσεων.

Τὰ ποικίλα μὲν τραύματα,
ἴασαι Παρθένε τῇ σῇ χρηστότητι,
καὶ παράσχου τὴν εἰρήνευσιν,
τοῦ νοός μου Μῆτερ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἐν ἀβύσσῳ κυκλούμενος,
τῶν πολλῶν πταισμάτων καὶ ἁμαρτάδων μου,
ἱκετεύω σε γενέσθαι μοι,
κυβαρνήτην Μῆτερ ἀειπάρθενε.

Ἐάνον θεΐαις πρεσβεΐαις σου,
 τοὺς φλογιζομένους ἐν παραβάσει,
 σὺ γὰρ ὄντως Θεονύμφευτε,
 ἀνεδείχθης πάντων ἡ ἀνάψυξις.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Λύχνος ὁ χρυσοῦς,
 καὶ νεφέλη ἡ ὀλόφωτος,
 καὶ ἡ κλίνη Σολομῶντος ἡ λαμπρά,
 Παναγία ἀνεδείχθης τῇ κυήσει σου.

Ἴσθι μεθ' ἡμῶν,
 Παναγία τῶν τιμώντων σε,
 καὶ ὑμνοῦντων τὸν σὸν τόκον εὐλαβῶς,
 καὶ παράσχου τοῖς σοῖς τέκνοις τὰ ἐλέη σου.

Τήρησον ἡμᾶς,
 τῇ θερμῇ ἐπιστασίᾳ σου,
 ἀπειράστους ἐκ βελῶν τοῦ πονηροῦ,
 κατακαίουσα αὐτῶν τὰ τόξα Πάναγνε.

Ἄχραντε Ἄγνή,
 οἰκουμένης μέγα τείχισμα,
 καὶ ὀχύρωμα ἀπάντων τῶν πιστῶν,
 ἐπεγνώσθης ταῖς πρεσβεΐαις σου πρὸς Κύριον.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Ἴσχύϊ σου,

καὶ πολλαῖς πρεσβείαις σου,
τῆς ψυχῆς μου μεταποίησον Μήτηρ,
τὴν ἀκαρπίαν εἰς γόνιμον γαῖαν,
τῶν σωστικῶν ἀρετῶν τοῦ Παντάνακτος·
σὲ γάρ ποτε ὁ Γαβριήλ,
τῶν χαρισμάτων τὸ σκεῦος ἐφώνησε.

Συνέλαβες,
ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον,
τὸν τὰ πάντα συνέχοντα Λόγον,
καὶ ἐν γαστρὶ σου προσέλαβεν οὗτος,
τὸ τῶν ἀνθρώπων Πανάχραντε φύραμα,
ὅπως λυτρώσῃται ἡμᾶς,
ἐκ δεσμῶν τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος.

Στερέωσον,
ἐν τῇ πέτρᾳ Ἄχραντε,
ἐντολῶν τῶν σωστικῶν τοῦ Υἱοῦ σου,
τοὺς λογισμοὺς τοῦ ἀστάτου νοός μου,
ἵνα πορεύωμαι τρίβον τὴν ἄγονον,
πρὸς Βασιλείαν Οὐρανῶν,
μετὰ πάντων Ἄγνη τῶν ὑμνούντων σε.

Ὁ ὑψιστος,
ἐπὶ σὲ κατώκησεν,
καὶ παστάδα σε ἀνέδειξε Κόρη,
κεχρυσωμένην ἐν ἧ ἔνυμφεύθη,
ἀσπόρως φύσιν ἀνθρώπων Πανύμνητε,

ἵνα ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς,
ἐξαναστήσῃ ὁ εὐσπλαγχνος Κύριος.

Ὦδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἕμνοῦμέν σου Παρθένε,
δωρημάτων τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἐλέη σου,
τὴν κραταιὰν πρεσβείαν,
ἰσχύος σου τὸ κράτος,
καὶ φιλόανθρωπον χάριν σου,
καὶ τὴν ἐλπίδα ὑμῶν,
ἣν προσπορεῖς τοῖς πᾶσιν.

Σωστικὴ ἀνεδείχθη,
ἐν τοῖς χεῖλεσι Μήτηρ πιστῶν ἡ κλησίς σου,
διώκουσα τὰ ἄλγη,
νοσοῦντων καὶ στενόντων,
τῶν πεσόντων Πανύμνητε,
ἐν λάκκῳ τῶν ὀδυνῶν,
τῶν λυπηρῶν τοῦ βίου.

Ὡς νεφέλη ἀγία,
τοὺς πιστοὺς ὑμνητάς σου Ἄειμακάριστε,
μὴ παύσῃ ταῖς λιταῖς σου,
πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα,
προστατεύουσα πάντοτε,
ἵνα τιμῶσιν αἰεὶ,
σὲ τὴν Ἁγνὴν Παρθένον.
Συνετρίβη ὁ δράκων,
ὁ ἀρχαῖος λοχεία σου Ἄειπάρθενε·

διὸ καὶ οἱ σοὶ δοῦλοι,
ἐκ βάθους τῆς καρδίας,
εὐγνωμόνως ὑμνοῦμέν σε,
καὶ ἐκζητοῦμεν σεμνή,
τὴν σὴν ἐπικουρίαν.

Ὁδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ὁδὸν Παρθέने,
τῶν ἐντολῶν τοῦ Υἱοῦ σου,
ταῖς πρεσβείαις σου διάνοιξον αἰτοῦμαι,
ὅπως εὐθυπόρως,
βαδίσω ταύτην Μῆτερ.

Νύμφη Κυρίου,
καὶ θησαυρὸς σωτηρίας,
καὶ ἡ σκέπη καὶ ἀντίληψις ἀνθρώπων,
καὶ λιμὴν ἐγένου,
τῶν θαλαττευομένων.

Μνήσθητι Μῆτερ,
χριστιανῶν ὀρθοδόξων,
καὶ πρεσβείαις σου ἐνίσχυσον τὸν τόνον,
τῶν ψυχῶν Παρθέने,
αὐτῶν πρὸς σωτηρίαν.

Ἐπὶ σοὶ χαίρει,
ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τε,

Ἄειπάρθενε Μαρία Θεοτόκε,
ὡς ἀποτεκοῦσα,
Χριστὸν τὸν ζωοδότην.

Ῥδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον

Ἴδού σοι χαῖρε Μῆτερ,
πάντες οἱ σοὶ δοῦλοι,
ἀναφωνοῦμεν τὰ σὰ διηγούμενοι,
τὰ θαυμαστὰ καὶ μεγάλα,
Παρθένε Θεομήτορ.

Ὡς δεῖλαιος προσπίπτω,
Μῆτερ Θεοτόκε,
τῆ σῆ ἁγία εἰκόνι καὶ δέομαι,
ἀπαλλαγῆναι λιταῖς σου,
ἐκ τῆς φοβίας μου.

Ἡμῶν τῶν ἱκετῶν σου,
μὴ ἐλλίπης Μῆτερ,
τὴν μολυνθεῖσαν καρδίαν πρεσβείαις σου,
ἐξ ἁμαρτάδων ποικίλων,
λευκᾶναι τάχιστα.

Λεπτῆναι τοῦ νοός μου,
τὸ ἄγχος Θεοτόκε,
ἐπιζητῶ τὴν σὴν χάριν καὶ δύναμιν,
ὑπὲρ γὰρ ἥλιον λάμπεις,
Ἄειμακάριστε.